

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **V. P.**, zast. Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Pod Terebkou 12, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 2. 2006, č. j. 63 Az 38/2005 – 19,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 26. 2. 2005, č.j. OAM-325/VL-20-19-2005. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud se ztotožnil s tímto závěrem správního orgánu. Stěžovatel požádal o azyl teprve potom, co obdržel rozhodnutí o správním vyhoštění. Do té doby se nesnažil svůj pobyt v České republice legalizovat, ač měl možnost se zde svobodně pohybovat a kontaktovat státní orgány.

Kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek krajského soudu z důvodu vymezeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Uvedl, že správní orgán nevycházel při svém rozhodování z přesně a úplně zjištěného skutkového stavu a postupoval tak v rozporu se zákonem č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Následně pochybil i v posouzení žádosti o azyl. Rozhodnutí správního orgánu nevyplývá ze zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Stěžovatel tvrdil, že hlavním důvodem jeho žádosti o azyl nebyla snaha vyhnout se správnímu vyhoštění, ale obava z pronásledování z důvodu křivého obvinění zaměstnavatelem a následného vyhrožování zabitím. Opodstatněnost svého pronásledování pak dovozoval i na základě Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydané Vysokým komisařem v Ženevě v lednu 1992. Stěžovatel dále namítl, že rozhodnutí soudu

je nepřezkoumatelné, neboť z obsahu rozsudku není zřejmé, jak soud posoudil rozhodnutí žalovaného podle § 16 písm. k) zákona o azylu.

Jako důvody přijatelnosti podané kasační stížnosti, tj. skutečnosti přesahující vlastní zájem stěžovatele, uvedl stěžovatel zamezení zneužívání ust. § 16 písm. k) zákona o azylu, které umožňuje zamítnout žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou. Projednání této kasační stížnosti má dále vést Krajský soud v Ostravě k tomu, aby si v budoucnu o věci skutečně učinil úsudek a nikoli pouze opakoval text zákona a zjištění správního orgánu bez vlastního hodnocení. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě byl vynesena dne 2. 2. 2006, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Žádný ze stěžovatelem uvedených důvodů přijatelnosti v podané kasační stížnosti nesplňuje výše uvedená kritéria.

Pokud jde o námitku zneužití ust. § 16 písm. k) zákona o azylu, odkazuje Nejvyšší správní soud např. na svůj rozsudek ze dne 31. 10. 2006, č. j. 4 Azs 55/2006 - 77, www.nssoud.cz, podle něhož je azylové řízení do značné míry založeno na principu, že cizinec pronásledovaný ve své vlastní zemi má o azyl požádat bezprostředně poté, co vstoupí na území státu, v němž má reálnou příležitost obdržet status azylanta a kde budou garantována jeho základní práva a svobody. V opačném případě, tedy při podání žádosti o azyl s výrazným časovým odstupem po vstupu na území státu, kde mu může být ochrana formou azylu udělena, lze předpokládat, že důvody podání žádosti se již nemusí shodovat s důvody odchodu ze země původu, což může cizince z poskytnutí azylu vyloučit, podobně jako žádost v jiné než v první bezpečné zemi. Tuto logiku ostatně sleduje i zákon o azylu ve svém ustanovení § 16 odst. 1 písm. k). Pokud tedy cizinec požádá o azyl proto, že mu hrozí správní vyhoštění, bude jeho žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná a nebude tak již zkoumáno, zda v jeho případě jsou dány důvody podle § 12 zákona o azylu a jeho minulé pronásledování či důvodná obava z něj budou z hlediska žádosti o azyl již procesně nepodstatné. Tak tomu bylo i ve stěžovatelově případě, kdy okolnosti případu plně ospravedlňovaly postup podle citovaného ustanovení.

Co se pak týká tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek jeho důvodů, jedná se sice nepochybně o otázku přesahující individuální zájem stěžovatele, Nejvyšší správní soud se však již touto problematikou zabýval např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS. Dle názoru Nejvyššího správního soudu nerozhodl krajský soud v rozporu s touto judikaturou, neboť z jeho odůvodnění je zřejmé, že rozhodnutí žalovaného akceptoval a ztotožnil se s posouzením žádosti stěžovatele o azyl jako zjevně nedůvodné. Vyplývá to zejména z úvahy soudu o tom, že stěžovatel nemůže úspěšně namítat důvody podle ust. § 14 či § 91 zákona o azylu za situace, kdy byla jeho žádost o azyl zamítnuta podle ust. § 16 písm. k) tohoto zákona.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny. Kasační stížnost žalobce proto podle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 32 odst. 5 zák. č. 325/1999 Sb., ve znění zák. č. 350/2005 Sb., má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věcech azylu odkladný účinek, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. dubna 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

